

## Arrest

nr. 306 047 van 3 mei 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION  
Place de l'Université 16/4  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS, loco advocaat V. HENRION, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, O.K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Beloetsj te zijn en het islamitisch geloof te belijden. U werd geboren op 10 oktober 2001 in de stad Zaranj in het gelijknamige district van de Afghaanse*

provincie Nimroz. U hebt daar heel uw leven gewoond samen met uw ouders, twee zussen en twee broers. U ging niet naar school, maar startte op zestienjarige leeftijd wel met de madrassa. U nam deze beslissing uit eigen interesse, en met instemming van uw vader. Met Mawlawi A.H. aan het hoofd van de madrassa, bestudeerde u de koran. Dit over een periode van twee jaar. Maar in de tussentijd, toen u ongeveer al twee maand bezig was met uw studies, hebt u Afghanistan een eerste maal verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie in uw provincie. U was vijf maand onderweg, en diende tijdens die reis in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Dit gebeurde zonder uw toestemming, en nadat u werd vastgehouden. Het was evenwel niet uw bedoeling om in Griekenland te blijven. Toen u werd vrijgelaten probeerde u naar Macedonië te gaan, maar werd opnieuw aan het grensgebied in Macedonië opgepakt, en terug naar Griekenland gestuurd. Vervolgens werd u in een gesloten centrum in Turkije geplaatst, en vandaar keerde u vrijwillig met het vliegtuig terug naar Afghanistan. Bij uw terugkomst in Afghanistan startte u opnieuw met de madrassa. Maar omdat de Mawlawi een aanhanger was van de taliban, kon hij alleen nog maar prediken over de jihad. Hij probeerde zoveel mogelijk mensen uit de madrassa naar de jihad te sturen. Door het continue gepreek van de Mawlawi besliste u om te stoppen met naar de madrassa te gaan. Nadien bent u een jaar thuisgebleven zonder werk of bezigheid.

Op 04 augustus 2021 klopte iemand van de taliban bij u thuis aan, en overhandigde een brief aan uw vader. Daarin stond dat u zich moest gaan aanmelden bij S.M., in de rechtbank, met als doel u bij de taliban te rekruteren. U ging er vanuit dat u deze brief kreeg omdat u in het verleden nog naar de madrassa bent geweest. Zij zouden degene geweest zijn die uw gegevens hebben doorgegeven aan de taliban. Ook uw etniciteit zou er volgens u aan hebben bijgedragen dat u deze brief hebt ontvangen. Beloetsjen hebben namelijk de wapens opgepakt in de strijd tegen de taliban, en worden sindsdien geviseerd. Uw vader gaf u het advies om u niet aan te melden bij de rechtbank. Binnen de twee dagen kon hij een smokkelaar voor u regelen om het land te verlaten. Dit gebeurde op 06 augustus 2021. U verliet in die periode Afghanistan en reisde toen via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Na een reis van iets meer dan een maand kwam u in België aan. U diende er op 23 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. Na uw vertrek uit Afghanistan vernam u dat de taliban nog tweemaal bij u thuis was langsgekomen op zoek naar u. De eerste maal vond plaats twee dagen na uw vertrek. Ze hebben toen het volledige huis doorzocht op zoek naar u. Een tweede maal waren ze niet alleen op zoek naar u, maar ook naar wapens in de tuin. De taliban had daarbij aangegeven dat ze u zouden arresteren als ze u zouden vinden. U heeft sindsdien geen weet van andere problemen met de taliban.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en een kopie van een oproepingsbrief uitgegeven door het Islamitisch emiraat waarop staat dat u zich in het kader van een klacht moet gaan aanmelden bij de rechtbank.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u gedwongen rekrutering door de taliban vreest. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid sterk aangetast door de vaststelling dat uw huidige verklaringen tegenstrijdig zijn met de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland (30 april 2019). Daar liet u noteren dat uw vader werd vermoord door de taliban. Wanneer u echter tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of uw vader nog in leven is, beantwoordde u deze vraag positief (CGVS, p. 9). Toen u vervolgens met deze informatie geconfronteerd

werd en er hierbij gevraagd werd naar de reden waarom u in Griekenland opgaf dat uw vader werd vermoord, gaf u toe dat de smokkelaar u had aangeraden verkeerde informatie te geven (CGVS, p. 14). De specifieke reden waarom de smokkelaar u dit aanraadde, kon u echter niet aangeven. U bevestigde daarbij nogmaals dat uw vader zeker nog in leven is (CGVS, p. 20). Terwijl u in Griekenland stelde dat er in Afghanistan enkel uw moeder en één zus waren achtergebleven, verklaart u thans dat u in totaal twee zussen en twee broers hebt (CGVS, p.10). Ook over uw scholingsniveau lopen uw verklaringen uiteen. In huidig verzoek houdt u voor nooit naar school te zijn geweest, maar wel twee jaar aan de madrassa te hebben gestudeerd vanaf ongeveer 2018 (CGVS, p.8). Volgens de Griekse gegevens zei u toen dat u tussen de leeftijd van negen en twaalf jaar naar school was geweest, dus in de periode 2010-2013. Hierdoor blijkt dat u getracht heeft de Griekse autoriteiten intentioneel te misleiden, door bedrieglijke verklaringen over uw profiel, uw gezinssituatie en uw nood aan internationale bescherming. Dat u eerder foutieve informatie hebt verstrekt aan een Europese asielinstantie ondermijnt uw geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer aangezien u niet spontaan open kaart speelde over het verzoek dat u in Griekenland had ingediend. U ontkende bij herhaling dat u ooit eerder asiel had aangevraagd (CGVS, p. 6-7, 14), probeerde vervolgens te doen uitschijnen dat u “enkele maanden” voor uw persoonlijk onderhoud uw vingerafdrukken had gegeven in Griekenland (CGVS, p.14) terwijl dat drie jaar geleden is, en erkent dit eerdere verzoek om internationale bescherming pas nadat u werd geconfronteerd met uw toenmalige verklaringen (CGVS, p. 14). Ook bij DVZ maakte u hier trouwens geen enkele melding van (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Wanneer er gevraagd werd waarom u deze informatie niet eerder wist mee te delen, zegt u dat u niet wist dat dit belangrijk was (CGVS, p. 16). U bent doorheen uw asielprocedure nochtans meermaals gewezen op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen, iets wat ook herhaald werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2).

Ten tweede geeft u onduidelijke en inconsistente verklaringen over uw schoolcarrière aan de madrassa. U geeft namelijk eerst aan dat u in 2018 begon met uw studies aan de madrassa, en daar twee jaar lang lessen hebt gevolgd (CGVS, p. 8). Later past u uw verhaal aan na het horen van andere feiten. Zo werd u geconfronteerd met de asielaanvraag die u in 2019 had ingediend in Griekenland (CGVS, p. 14). Na dus verschillende keren te hebben ontkend dat u in een ander land asiel had aangevraagd (CGVS, p. 6-7, 14), geeft u uiteindelijk toe Afghanistan al eerder voor een eerste keer te hebben verlaten (CGVS, p. 14). Met deze nieuwe informatie past u meteen ook de chronologie van uw verhaal aan, en verklaart u na twee maanden in de madrassa het land te hebben verlaten, om vijf maanden nadien terug in Afghanistan toe te komen en opnieuw te starten met uw lessen (CGVS, p. 16). Over de reden van uw eerste vertrek uit Afghanistan bent u al even weinig eenduidig: u wijt dit eerst aan de algemene veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p.14,17). Even later stelt u dan weer dat u het plan had opgevat om jihad te gaan doen maar dat uw vader vond dat u beter naar het buitenland zou vertrekken (CGVS, p.17), een grondig andere versie die niet te rijmen valt met uw uitleg dat u pas na twee jaar merkte dat er enkel nog gepreekt werd over jihad waardoor u uw religieuze studies niet langer kon verder zetten (CGVS, p.8). Bovendien is het ook opmerkelijk om vast te stellen dat uw broers wel in de mogelijkheid waren om naar een privé-school te gaan vlak bij waar u woonde (CGVS, p.11), terwijl u er zelf voor koos om op latere leeftijd naar een madrassa te gaan (CGVS, p. 17). Deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u geen accuraat zicht tracht te geven op uw schoolcarrière, volgens u nochtans een essentieel element van uw asielrelaas dat u verbindt met de poging van de taliban om u te rekruteren (CGVS, p.17). Dat u uiteenlopende verklaringen geeft, bevestigt de bedrieglijkheid van uw relaas. Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat u omwille van uw banden met de madrassa in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. U hebt namelijk vermoedens dat de madrassa - waarvan de Mawlawi al een enige tijd bezig was met het prediken van de jihad - uw gegevens zou hebben doorgegeven aan de taliban (CGVS, p. 17). Dat u al een jaar voordat u de oproepingsbrief had ontvangen gestopt was met de madrassa, net omdat er enkel nog over jihad gepreekt werd, maakt hetgeen u verklaart weinig geloofwaardig.

Ten derde kan er vastgesteld worden dat uw verklaringen helemaal niet overeenstemmen met het door u neergelegde document. De oproepingsbrief die u voorlegt is gedateerd op 08/01/1443, wat in de islamitische kalender overeenstemt met 17 augustus 2021. U verklaart daarbij dat u die twee dagen voor uw vertrek hebt ontvangen (CGVS, p. 4). Aangezien u aangeeft te zijn vertrokken op 15/05/1400 (CGVS, p. 13), wat in de Afghaanse kalender overeenstemt met 06 augustus 2021, zou dit betekenen dat deze brief pas na uw vertrek is uitgegeven (CGVS, p. 13). Daarnaast geeft u ook aan dat u zich volgens deze brief moest gaan aanmelden bij het emiraat, om zich te laten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 4, 12, 19, 22). Bij de vertaling van de brief na het onderhoud blijkt er effectief sprake te zijn van een oproeping, maar niet van een mogelijke rekrutering.

Oorspronkelijk had u bij DVZ zelfs verklaard dat in de brief stond dat iedereen zich moest voegen bij de taliban om deel te nemen aan de jihad (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) wat al helemaal niet blijkt uit de brief. Deze tegenstrijdigheden werpen niet alleen twijfels op over de echtheid van deze brief, maar ondermijnen uw verhaal nog verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

*In het licht van de voorgaande vaststellingen hoeft het weinig betoog dat u de verklaringen over de rekruteringspoging en daaropvolgende vervolging door de taliban niet aannemelijk kan maken. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt voorts dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Zo wordt er beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een individuele en gedwongen rekrutering zoals die door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. U slaagt er dus niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze door de taliban.*

*Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u verklaart dat de taliban u via een oproepingsbrief wilden rekruteren omdat u een Beloetsj bent. Soldaten van de regering zouden de wapens hebben neergelegd en uit de provincie zijn vertrokken, waardoor de Beloetsjen zich zijn beginnen inzetten in de strijd tegen de taliban (CGVS, p. 12). Hierdoor werden er volgens u heel wat Beloetsjen gearresteerd en gedood door de taliban (CGVS, p. 12). Ondanks deze vijandelijkheid tussen de Beloetsjen en de taliban, beweert u dat ze u toch nog hebben willen rekruteren. Het is echter niet logisch dat de taliban überhaupt zou willen samenwerken met hun vijanden.*

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen in ogenschouw genomen te worden, zoals: uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/ or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".*

*Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken.*

*Ten slotte stipt het CGVS nog aan dat het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar weinig waarschijnlijk dat u binnen de twee dagen erin zou slagen om een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.*

*De door u neergelegde kopie van uw taskara is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze kopie levert hoogstens een bewijs voor uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging

van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.



*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Verzoekschrift**

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker begint de uiteenzetting van zijn middel met een algemene inhoudelijke toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing over zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker geeft aan hier niet mee akkoord te gaan en tracht deze te weerleggen. Hij klaagt hierbij de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud aan en wijst op de impact van onder meer culturele verschillen en traumatische gebeurtenissen op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen. Tot slot stelt verzoeker dat de verwerende partij rekening had moeten houden met zijn profiel als jongeman in een regio die werd geteisterd door de taliban en die op het punt stond om door hen te worden overgenomen. Verzoeker meent dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan zijn verklaringen betreffende de problemen die hij in Afghanistan kende met de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als ‘verwesterde Afghaan’ na de machtsvername door de taliban. Wat betreft de (toegeschreven) verwestering stelt verzoeker dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en dat hij Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft. Hij stelt dat hij door zijn reis naar en verblijf van meer dan drie jaar in België dan ook duidelijk verwesterd is. Hij stelt goed geïntegreerd te zijn in België, onder meer door zijn vorig werk in een carwash en zijn huidige werk in een restaurant in Oostende, en acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving.

Verder verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Afghanistan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij “een jonge man is die nu al meer dan drie jaar in Europa verblijft” en meent hij dat dit het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt. Als etnische minderheid, namelijk Pashai, meent verzoeker een groter risico te lopen dat zijn rechten niet zullen worden gerespecteerd.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende documenten toe:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), *Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- France 24, *Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);
- UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);
- La Libre, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à "l'occidentalisation"*, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, *U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);

- Nansen Note 2 – 22, *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18).

### 3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 22 november 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023.

### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de wijze waarop het persoonlijk onderhoud sinds het begin van de covid-19-pandemie wordt gehouden, geenszins ideaal is, aangezien verzoeker op een (ongemakkelijke) stoel moet zitten en van zijn advocaat en tolk wordt afgeschermd door plexiglas schermen aan weerszijden, met tegenover hen de protection officer, ook beschermd door plexiglas. Volgens verzoeker doet deze opstelling denken aan een politieverhoor. Hoewel het te begrijpen is dat deze maatregelen werden ingevoerd om de covid-19-pandemie in te dijken, zo stelt het verzoekschrift, kan moeilijk worden beweerd dat ze geen invloed hebben op de mogelijkheid voor verzoeker om zijn verhaal te doen in een rustige en vertrouwelijke omgeving.

Dienaangaande wordt vastgesteld dat verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud enig voorbehoud maakte over het verloop ervan met betrekking tot het naleven van de corona-maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens het persoonlijk onderhoud. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker in zijn verzoekschrift ook niet in concreto aan dat hij door de coronamaatregelen niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn vluchtrelaas op een afdoende, coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat de genomen maatregelen een invloed zouden hebben gehad op de door hem afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen zouden zijn ontstaan. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

## 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### 5.1. Vluchtrelaas

5.1.1. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren om dat hij gedwongen rekrutering door de taliban vreest.

5.1.2. In het kader van zijn beschermingsverzoek heeft verzoeker kopieën van zijn taskara en een oproepingsbrief neergelegd (AD CGVS, stuk 6, map met documenten).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat zijn beschermingsverzoek louter wordt afgewezen omdat geen schriftelijke stukken zijn voorgelegd die zijn relaas bevestigen. Verder wordt eraan herinnerd dat de Raad de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In dit kader volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *"Afghanistan: corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021) dat de beschikbaarheid en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker gelden en dit omwille van grootschalige corruptie, omkoping, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten, zoals aan de taskara en de oproepingsbrief van de taliban die verzoeker voorlegt, maar een beperkte bewijs-waarde worden gehecht. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Tevens wordt opgemerkt dat in casu enkel kopieën voorliggen hetgeen de bewijswaarde verder vermindert.

Wat betreft de voorgelegde taskara specifiek, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij in deze stand van zaken verzoekers identiteit en herkomst niet betwist.

De beperkte bewijswaarde van de oproepingsbrief wordt daarentegen verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoekers verklaringen helemaal niet overeenstemmen met de inhoud van deze brief. Zo stelt de verwerende partij op goede gronden het volgende vast: *"De oproepingsbrief die u voorlegt is gedateerd op 08/01/1443, wat in de islamitische kalender overeenstemt met 17 augustus 2021. U verklaart daarbij dat u die twee dagen voor uw vertrek hebt ontvangen (CGVS, p. 4). Aangezien u aangeeft te zijn vertrokken op 15/05/1400 (CGVS, p. 13), wat in de Afghaanse kalender overeenstemt met 06 augustus 2021, zou dit betekenen dat deze brief pas na uw vertrek is uitgegeven (CGVS, p. 13). Daarnaast geeft u ook aan dat u zich volgens deze brief moest gaan aanmelden bij het emiraat, om zich te laten aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 4, 12, 19, 22). Bij de vertaling van de brief na het onderhoud blijkt er effectief sprake te zijn van een oproeping, maar niet van een mogelijke rekrutering. Oorspronkelijk had u bij DVZ zelfs verklaard dat in de brief stond dat iedereen zich moest voegen bij de taliban om deel te nemen aan de jihad (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) wat al helemaal niet blijkt uit de brief. Deze tegenstrijdigheden werpen niet alleen twijfels op over de echtheid van deze brief, maar ondermijnen uw verhaal nog verder."* Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in het minst in op deze vaststellingen zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind blijven.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, wordt in navolging van de verwerende partij besloten dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij gedwongen werd gerekruteerd door de taliban. De verwerende partij stelt in deze terdege vast dat:

- (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast door de vaststelling dat zijn huidige verklaringen over zijn familieleden en zijn scholingsniveau tegenstrijdig zijn met de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland;
- (ii) hij onduidelijke en inconsistente verklaringen geeft over zijn schoolcarrière aan de madrassa en hij ook over de reden van zijn eerste vertrek uit Afghanistan in 2019 weinig eenduidig is;

- (iii) verzoeker zijn verklaringen over de rekruteringspoging en daaropvolgende vervolging door de taliban niet aannemelijk kan maken;
- (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoeker er op zeer korte tijd, namelijk binnen de twee dagen, in zou slagen om een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van zijn vertrek te regelen.

De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Er wordt in herinnering gebracht dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de verwerende partij noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.1.4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, maar in wezen komt hij niet verder dan het stellen dat de verwerende partij geen geloof hecht aan zijn verklaringen betreffende de problemen die hij in Afghanistan kende met de taliban en het herhalen van zijn vrees voor vervolging.

5.1.5. Zo erkent verzoeker in het verzoekschrift dat hij bij het CGVS verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen in Griekenland over zijn familieleden en scholingsniveau. Hij tracht deze echter te vergoelijken door te verwijzen naar het slechte advies dat hij kreeg van zijn smokkelaar, waarbij hij aanstipt dat hij bij zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel duidelijk aangaf in Griekenland te hebben gelogen op aanraden van zijn smokkelaar en dat de verwerende partij hiermee rekening moet houden. Dit betoog kan niet overtuigen. Vooreerst kan verzoeker niet aangeven wat de specifieke reden is dat zijn smokkelaar hem aanraade om foutieve informatie te geven in Griekenland. Bijgevolg kan de verwerende partij wordt bijgetreden in volgend standpunt: *“Hierdoor blijkt dat u getracht heeft de Griekse autoriteiten intentioneel te misleiden, door bedrieglijke verklaringen over uw profiel, uw gezinssituatie en uw nood aan internationale bescherming. Dat u eerder foutieve informatie hebt verstrekt aan een Europese asielinstantie ondermijnt uw geloofwaardigheid.”* Deze bevinding klemmt te meer nu verzoeker niet spontaan van in het begin open kaart heeft gespeeld over het eerdere beschermings-verzoek dat hij in Griekenland had ingediend, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt aangehaald als volgt: *“U ontkende bij herhaling dat u ooit eerder asiel had aangevraagd (CGVS, p. 6-7, 14), probeerde vervolgens te doen uitschijnen dat u “enkele maanden” voor uw persoonlijk onderhoud uw vingerafdrukken had gegeven in Griekenland (CGVS, p.14) terwijl dat drie jaar geleden is, en erkent dit eerdere verzoek om internationale bescherming pas nadat u werd geconfronteerd met uw toenmalige verklaringen (CGVS, p. 14). Ook bij DVZ maakte u hier trouwens geen enkele melding van (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Wanneer er gevraagd werd waarom u deze informatie niet eerder wist mee te delen, zegt u dat u niet wist dat dit belangrijk was (CGVS, p. 16). U bent doorheen uw asielprocedure nochtans meermaals gewezen op het belang van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen, iets wat ook herhaald werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2).”*

Waar verzoeker nog stelt dat hij in België wel de waarheid vertelde, wordt benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van eerder afgelegde verklaringen in Griekenland is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties met betrekking tot deze elementen te vergoelijken, te meer verzoeker zijn asielrelaas steunt op deze elementen.

Verzoeker biedt met dit betoog ook geen enkele valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing opgenomen concrete vaststellingen dat hij in Griekenland wel degelijk foutieve informatie verstreekte en hierover pas vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud na confrontatie door de protection officer. Er wordt benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij verklaringen aflegt over alle elementen die belangrijk kunnen zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Gelet op voorgaande bevindingen, kan niet anders dan worden bevestigd dat dit verzoekers algemene geloofwaardigheid sterk aantast.

5.1.6. De verdere vaststellingen dat verzoeker onduidelijke en inconsistente verklaringen over zijn schoolcarrière aan de madrassa geeft en weinig eenduidig is over de reden van zijn eerste vertrek uit Afghanistan, laat hij geheel ongemoeid. Verzoeker werpt dan ook geen ander licht op volgende pertinente motieven, die blijven gehandhaafd: *“U geeft namelijk eerst aan dat u in 2018 begon met uw studies aan de madrassa, en daar twee jaar lang lessen hebt gevolgd (CGVS, p. 8). Later past u uw verhaal aan na het horen van andere feiten. Zo werd u geconfronteerd met de asielaanvraag die u in 2019 had ingediend in Griekenland (CGVS, p. 14). Na dus verschillende keren te hebben ontkend dat u in een ander land asiel had aangevraagd (CGVS, p. 6-7, 14), geeft u uiteindelijk toe Afghanistan al eerder voor een eerste keer te hebben verlaten (CGVS, p. 14). Met deze nieuwe informatie past u meteen ook de chronologie van uw*

verhaal aan, en verklaart u na twee maanden in de madrassa het land te hebben verlaten, om vijf maanden nadien terug in Afghanistan toe te komen en opnieuw te starten met uw lessen (CGVS, p. 16). Over de reden van uw eerste vertrek uit Afghanistan bent u al even weinig eenduidig: u wijt dit eerst aan de algemene veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p.14,17). Even later stelt u dan weer dat u het plan had opgevat om jihad te gaan doen maar dat uw vader vond dat u beter naar het buitenland zou vertrekken (CGVS, p.17), een grondig andere versie die niet te rijmen valt met uw uitleg dat u pas na twee jaar merkte dat er enkel nog gepreekt werd over jihad waardoor u uw religieuze studies niet langer kon verder zetten (CGVS, p.8). Bovendien is het ook opmerkelijk om vast te stellen dat uw broers wel in de mogelijkheid waren om naar een privé-school te gaan vlak bij waar u woonde (CGVS, p.11), terwijl u er zelf voor koos om op latere leeftijd naar een madrassa te gaan (CGVS, p. 17). Deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u geen accuraat zicht tracht te geven op uw schoolcarrière, volgens u nochtans een essentieel element van uw asielrelaas dat u verbindt met de poging van de taliban om u te rekruteren (CGVS, p.17). Dat u uiteenlopende verklaringen geeft, bevestigt de bedrieglijkheid van uw relaas. Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat u omwille van uw banden met de madrassa in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. U hebt namelijk vermoedens dat de madrassa - waarvan de Mawlawi al een enige tijd bezig was met het prediken van de jihad - uw gegevens zou hebben doorgegeven aan de taliban (CGVS, p. 17). Dat u al een jaar voordat u de oproepingsbrief had ontvangen gestopt was met de madrassa, net omdat er enkel nog over jihad gepreekt werd, maakt hetgeen u verklaart weinig geloofwaardig.”

5.1.7. Het geheel van de voorgaande vaststellingen ondermijnt het relaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Wat betreft de gedwongen rekrutering die verzoeker aanhaalt als asielmotief, laat hij de motivering in de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld: “In het licht van de voorgaande vaststellingen hoeft het weinig betoog dat u de verklaringen over de rekruteringspoging en daaropvolgende vervolging door de taliban niet aannemelijk kan maken. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt voorts dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankerings. Zo wordt er beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een individuele en gedwongen rekrutering zoals die door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. U slaagt er dus niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze door de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, u verklaart dat de taliban u via een oproepingsbrief wilden rekruteren omdat u een Beloetsj bent. Soldaten van de regering zouden de wapens hebben neergelegd en uit de provincie zijn vertrokken, waardoor de Beloetsjen zich zijn beginnen inzetten in de strijd tegen de taliban (CGVS, p. 12). Hierdoor werden er volgens u heel wat Beloetsjen gearresteerd en gedood door de taliban (CGVS, p. 12). Ondanks deze vijandelijkheid tussen de Beloetsjen en de taliban, beweert u dat ze u toch nog hebben willen rekruteren. Het is echter niet logisch dat de taliban überhaupt zou willen samenwerken met hun vijanden. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afgaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden”. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen in ogenschouw genomen te worden, zoals: uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGE’s”.

Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken.”

Met het betoog dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel als jongeman in een regio die werd geteisterd door de taliban en die op het punt stond te worden overgenomen door hen, gaat verzoeker niet concreet in op de precieze motieven in de bestreden beslissing. De algemeenheid en vaagheid van zijn betoog is niet van die aard dat het op dienstige wijze de voorgaande motieven, die zijn gebaseerd op

objectieve landeninformatie en verzoekers eigen verklaringen, kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar zijn etnie als Beloetsj en stelt dat zij de overheid hebben gesteund, blijkt uit de voorgaande motieven dat de verwerende partij dit element wel degelijk in overweging heeft genomen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd gedwongen rekrutering door de taliban. Door louter te herhalen dat hij Beloetsj is, brengt verzoeker geen concrete elementen en valabele argumenten bij die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen plaatsen of weerleggen. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind.

Verder kan nergens in de objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, inclusief de UNHCR Guidance note van februari 2022 waar het verzoekschrift naar verwijst, worden gelezen dat Beloetsjen als etnische minderheid het slachtoffer zouden zijn van een systematische vervolging door de taliban; integendeel, van een groepsvervolging van Beloetsjen wordt nergens melding gemaakt. Er zijn in het rechtsplegingsdossier verder geen ernstige aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat Beloetsjen heden worden gevisieerd door de taliban. Bijgevolg is een individuele beoordeling aangewezen. Buiten de beweerd poging tot gedwongen rekrutering door de taliban, haalt verzoeker geen andere concrete en geloofwaardige elementen aan die erop wijzen dat hij omwille van zijn etnie door de taliban werd gevisieerd of zou kunnen worden gevisieerd. Verzoeker verklaarde dan wel tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enerzijds dat hij algemeen heeft gehoord dat de taliban veel mensen van Beloetsji stam zouden hebben opgepakt, maar anderzijds dat hij persoonlijk niemand kent die dit zou hebben meegemaakt (NPO, p. 16). Bovendien blijkt uit verzoekers relaas niet dat zijn achtergebleven familieleden in Afghanistan, met name in Zaranj en Kabul, concrete en ernstige problemen zouden kennen met de taliban omwille van hun etnie (NPO, p. 9-10). In het licht van geheel van voormelde omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven dat hij een Beloetsj is.

5.1.8. Ook de bevindingen van de verwerende partij over verzoekers vertrek uit Afghanistan en de voorbereiding daarvan worden niet betwist en blijven dus gehandhaafd.

5.1.9. In het verzoekschrift haalt verzoeker nog aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omdat hij wordt beschuldigd van het doorspelen van informatie aan de overheid, dat hij wegluchtte van de taliban goed wetende dat zij zouden vragen opnieuw moto's te herstellen en dat hij Pashai is. Dit zijn allemaal elementen die geen steun vinden in het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Daar deze elementen voor de eerste keer in het verzoekschrift worden opgeworpen en ook niet nader worden toegelicht of met enig begin van bewijs ondersteund, kunnen zij geenszins aannemelijk worden bevonden. Het komt de Raad voor dat het verzoekschrift onzorgvuldig is opgesteld en dat het hier louter materiële vergissingen betreffen.

5.1.10. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen. De loutere verwijzing naar het traumatische karakter van de gebeurtenissen en de sociale en culturele context waaruit hij afkomstig is, is dermate algemeen van aard en wordt voor verzoeker niet verder geconcretiseerd noch gestaafd zodat het hier niet ter verschoning kan dienen. Nergens blijkt verder dat verzoeker wordt verweten niet de kleinste details te hebben onthouden, integendeel, hij slaagt er al niet in de grote lijnen van zijn relaas aannemelijk te maken.

De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad integraal overgenomen.

5.1.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

## 5.2. (Toegeschreven) verwestering / normoverschrijding

5.2.1. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn situatie als (toegeschreven) 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban. Hij citeert dienaangaande uit



landen-informatie aangaande verwestering en stelt: *“De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij is door zijn reis naar en verblijf van meer dan drie jaar in België dan ook duidelijk verwesterd. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Hij is goed geïntegreerd in België, dankzij onder meer zijn vorig werk in een carwash, en zijn huidige werk in een Oostends restaurant.”*

5.2.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ‘geloofsethiek en denkwijze’ van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8

december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landen-informatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die ‘verwesterd’ zijn, of als ‘verwesterd’ worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2.3. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 19 april 2022 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder.

Een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds september 2021 toont op zich niet aan dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt of dat hem om deze reden een verwestering zal worden toegeschreven. Evenmin kan uit het loutere verblijf in België blijken dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd.

Met een enkele verwijzing naar een heel andere kledingstijl, zonder deze overigens verder toe te lichten, het gegeven dat hij geen lange baard heeft, dat hij in zijn vrije tijd graag muziek luistert en Franse en Engelse woorden heeft in zijn woordenschat, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban, die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker stelt nog dat hij goed geïntegreerd is in België omwille van zijn vorige werk in een carwash en zijn huidig werk in een Oostends restaurant. Verzoeker legt echter geen stukken voor die zijn beweerde tewerkstelling staven. Wat er ook van zij, de loutere omstandigheid dat verzoeker in België zou zijn tewerkgesteld, toont op zich geen verwestering of normoverschrijding aan. Evenmin kan uit deze tewerkstellingsactiviteiten en de aard ervan volgen dat verzoeker bij terugkeer zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker, geboren in oktober 2001, was bijna 20 jaar oud toen hij Afghanistan in augustus 2021 een tweede keer heeft verlaten en kwam in België aan tijdens de maand september van het jaar 2021. Hij heeft heden de leeftijd van 22 jaar bereikt. Hoewel verzoeker reeds één keer Afghanistan verliet en 5 maanden onderweg is geweest (NPO, p. 16), kan niet worden betwist dat hij zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en dus reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen toen hij in 2021 naar België kwam. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn verblijf in Afghanistan volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn vader die aldaar verblijft, samen met zijn moeder, twee zussen en twee broers, alsook dat hij nog andere familieleden heeft in Zaranj en Kabul (NPO, p. 6, 9-11). Ter terechtzitting verklaart verzoeker plots dat zijn vader en broer in Iran zijn maar hij legt geen enkel begin van bewijs voor dat deze blote bewering kan ondersteunen.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België, een westerse levensstijl en zijn beweerde tewerkstelling alhier wordt niet op voldoende concrete en overtuigende wijze aangetoond dat of waarom verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen, zoals kledingvoorschriften. Minstens toont verzoeker met zijn zeer summier en ongestaafd betoog niet aan dat hij dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou

kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt te meer nu verzoeker aangeeft familie te hebben in Afghanistan. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij zijn lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Alles in acht genomen, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij verwesterd is of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Evenmin wordt in concreto aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of een verblijf alhier te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete en ernstige elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, stipt de Raad tot slot aan dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu meer informatie voorligt.

5.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.4. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Er zijn geen indicaties dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Erop gewezen dat het economisch niet goed gaat in Afghanistan en gevraagd of zijn familie in de basisbehoeften kan voorzien, verklaarde verzoeker *“We hebben genoeg geld, dus hebben geen financiële*

*problemen.*" (NPO, p. 11). De familie van verzoeker heeft immers eigen gronden die worden bewerkt door andere mensen en die inkomsten opbrengen alsook een eigen huis.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie

vierde (2 814 slachtoffers) te betreuen bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan".

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onder-rapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 22 november 2023, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidance note van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, moet aldus worden vastgesteld dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie begin 2022.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nimroz. Uit de beschikbare landeninformatie wordt besloten dat er in deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (p. 125).

Verzoekers betoog dat hij als jonge man die meer dan drie jaar in Europa verblijft en als "Pashaji", quod non, een verhoogd risico loopt, is niet dienstig nu voor de provincie Nimroz niet blijkt dat er een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld.

6.5. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES